

ABRAHAM HANS

EEN WIELRENNER NAAR DE DIEPERIK ?

Peter had 's morgens de werklieden op het plein achter het kasteel verzameld.

«'t Is vandaag de feestdag van jonkvrouw Ethel,» zei hij. «We moeten groen en bloemen halen en het kasteel versieren.»

De mannen trokken naar het bos om groen. De hovenier bracht bloemen. Het was nog vroeg. De zon beloofde andermaal een warme dag. In het park was het heerlijk.

Voor de adellijke familie op was, hadden de werklieden het voorplein, het terras en de voorgevel al met kransen versierd. De baron kwam eens kijken.

«Ha, dadde is wel,» zei hij tot Peter.

«'t Is mooi, hé, mijnheer de baron?»

«Neen, dadde is heel wel alzo, en ik zijn kontent. Seffens moet de man de hof kuis en de park.»

«Ja, ja, mijnheer de baron, dat zal gebeuren.»

De baron trad op Jan Wellens toe.

«Ewel,» zei hij, «omdadde nu de feestdak is van de jonkvrouw, zal ik pardon geef. Peter, kij mak de folle dak van gister betaal aan Wellens, als hij nu braaf is.»

Jan had de baron willen toeschreeuwen, dat hij niet braaf wilde zijn, en deze vernederende toestand haatte, maar hij moest zwijgen. Zijn vader had een deel van het beschikbare land gevraagd. Toen Jan Wellens daaraan dacht, zei hij deemoedig:

«Dank, mijnheer de baron.»

De edelman ging het kasteel binnen. Wat later trad Edmond buiten met een fles en glazen. Ieder kreeg, ter ere van de feestdag van de jonkvrouw, een druppel genever. Jan weigerde.

«Als ge zo uw kop uitwerkt, doet je u eigen schade», spotte Peter.

«Ik ben toch niet verplicht genever te drinken, zeker», snauwde Jan terug.

«'t Is of het een straf is voor hem», zei de opzichter tot de anderen.

«Een straf, m'n ziele», sprak een der werklieden. «'k Zou alleen rijk willen zijn om elke dag zoveel genever te drinken, als ik wilde. Mon, geef die druppel van Jan Wellens maar aan mij. Ik ben de oudste

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

van de compagnie.»

En hij scheen overgelukkig om 't dubbel rantsoen.

De groep trok dan naar het park. Ze hadden met die borrel hun aandeel gehad in het feest van het kasteel.

Na het ontbijt trad jonker François buiten. Hij vertrok spoedig daarna met de auto. Hij ging Beatrix van Leewerdal afhalen.

«Een delicate karwei vandaag», mompelde hij. «Maar dat hoort nu eenmaal bij mijn positie. Ik trok liever met Greta weg... Wel, die moet, als ze vrij is, een autotoertje met me doen. Met de auto rijden verbluft zulke meisjes.»

Ook Reginald verliet het kasteel. In de voormiddag was daar voor hem niets te doen.

De jongste zoon wandelde graag. Het was nu zo mooi op de binnenwegen langsheen de traag stromende Leie.

Reginald zag het natuurschoon wel. Het was hier een streek van kunstenaars. Men noemde ze de Vlaamse expressionisten. Vooral Permeke had de laatste jaren tot in het buitenland grote faam verworven.

De jongste zoon de Porteira wilde een bezoek brengen aan zijn oom en hem bewegen een wielervedstrijd te Leerne in te richten.

Hij kwam voorbij de kleine hoeve van Lemmink, te Baarle, en plots besloot hij de renner, die het er gisteren maar schamel afgebracht had, even te spreken.

Kakelend liepen de hennen over het vredig boomgaardje. Tussen de takken vielen grote plekken zon op het welig gras, waar een koe graasde met gulzige snokken.

Reginald trad op de lage woning toe. Hij hoorde het geknars van een karn, en, de gewoonten van die wroeters wel kennende, begaf hij zich naar het achterhuis.

Vrouw Lemmink was er aan het boteren.

«Ha, dag jonker», zei ze, op zijn groet.

«Ik zou eens met Pieter willen praten. Maar hij is misschien niet thuis.»

De vrouw zuchtte en Reginald zag nu, dat ze geweend had.

«Is er iets met hem?» vroeg hij.

«Ach, 't is triestig! Hij heeft ruzie gehad met zijn vader en is kwaad weggelopen. Vader is seffens zo geweldig driftig. Ik weet wel, Pieter zou niet mogen drinken. We hebben veel voor hem gedaan en voor hem gespaard om hem renner te laten worden. Maar vader kon hem dat stiller en geduldiger zeggen.»

«'t Is Pieter, die plichtig is. Hij kan rijden en, zo als gisteren, had hij bij de eersten moeten aankomen. Maar als hij blijft drinken, komt er niets van terecht. Waar zou hij nu kunnen zijn?»

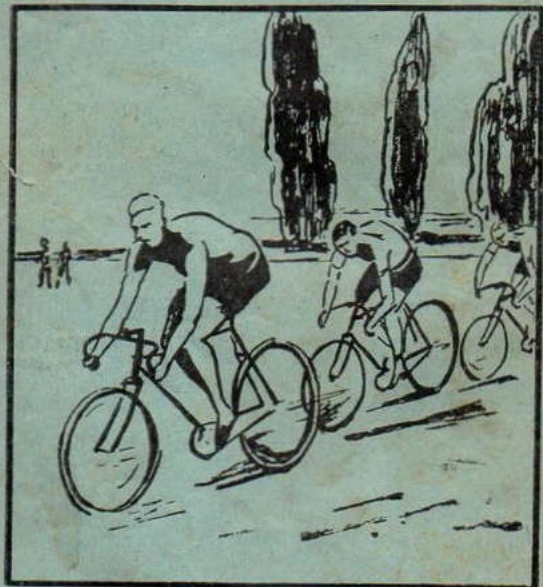
«O, ik ben beschaamd het te zeggen, maar ik vrees dat hij in de

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

«Vlasbloem» zit.»

«Ha, zo, bij die slons! Dat moet er dan nog bij komen!»

«Die Roos lokt hem...»

«Ik zal eens tot aan de «Vlasbloem» stappen en pogen Pieter mee te krijgen.»

«Ja, jonker, naar u zal hij misschien meer luisteren, maar wij hebben toch ook zoveel voor hem gedaan.»

«Ja, dat weet ik wel.»

«En hij spreekt altijd met eerbied over mijnheer de Bontink, die hem zo geholpen heeft.»

«O, ja, naar u zal hij luisteren... 't Is wel erg, dat hij naar die Roos wil... zo erg als van de drank, en hij heeft toch kennis met Thilde Verhooge, een doorbraaf meisje... 't Is waar, dat haar vader tegen de verkering is, omdat wij maar arme mensen zijn.»

«Ja, Verhooge heeft het zijn hoofd gekregen, sedert hij met de oorlog zoveel verdiende.»

«Thilde zou Pieter niet laten staan, voor haar vader. Maar ja, als ze dat moet horen van Roos... zal ze mijn jongen niet meer willen.»

Reginald vertrok. Hij keerde langs een andere dreef in de richting van Drongen terug en weldra bereikte hij het afgezonderde beruchte kroegje. Zonder aarzelen trad hij binnen en hij verraste Roos die naast Pieter Lemmink zat, de blote arm om zijn hals als twee geliefden.

Beiden schrokken. Maar Roos beheerste zich gauw en brutaal Reginald aankijkend, zei ze:

«Ha, 't is de jonker. En wat mag ik aan de jonker bestellen? Ik heb goede wijn liggen.»

«Lemmink, ga mee!» vroeg Reginald, als verstond hij Roos niet.

Lemmink, die beschaamd scheen, stond dadelijk op. Hij zag rood.

«Dat is hier uw plaats niet», hernam Reginald.

Maar nu kwam Roos voor hem staan, de handen op de heupen en met een flikkering in de grote, donkere ogen.

«Ha, ge komt niet uit vriendschap, maar om ruzie te maken!» schreeuwde ze. «En waarom zou Lemmink hier niet mogen zitten? Wat hebt gij op onze treffelijke herberg te zeggen?»

«Zwijg liever, mamzel!»

Vrouw Volder, de moeder van Roos, opende de deur van de keuken en vroeg wat er aan de hand was.

«Die schone jonker zoekt ruzie en noemt me een mamzel», sprak Roos met gemaakte verontwaardiging.

«Het deugt hier niet. Ik ben niet benauwd u dat in uw gezicht te zeggen. 't Is een schande, werkende jongens hier te lokken, en ze het geld uit de zakken te halen.»

«Hoor toch eens!» kreet Roos. «Waar haalt hij het uit! 't Geld moet zeker allemaal naar het kasteel!»

Vrouw Volder kwam nog nader en zei:

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Ham-Van der Meulen, Kortich.

«Ge meent zeker ons te mogen beledigen, omdat ge van het kasteel zijt. Maar wij vegen onze voeten aan het kasteel. Weet ge wel, dat ik hier uw broer heb moeten buiten steken! Dat is anders, hé, en dat vertelt hij niet aan zijn papaatje.»

De waarheid was, dat François vroeger wel eens de «Vlasbloem» had bezocht, maar toch uit afkeer en ook uit voorzichtigheid weggebleven was.

«Kom, Pieter!» drong Reginald aan, die het getwist niet wilde voortzetten.

Lemmink keek eens naar Roos, knipoogde en verliet de herberg. Roos deed geen moeite om hem te houden. Pieter zou wel terugkeren; ze was er gerust op. Ze kende haar macht.

«Ha, ik moet u daar zoeken,» zei Reginald tot Lemmink. «Uw ouders, die zoveel voor u gedaan hebben, staan te wroeten en gij zit bij een slons te drinken. Ge wilt u als renner helemaal kapot maken... Ik zeg het u brutaal, zoals het is. Gisteren hebben uw supporters van de Drongense sportvereniging u op uw kop gegeven. 'k Hoorde het. Ze kunnen niet verdragen, dat een mogelijke kampioen als gij, zich zelf naar de dieperik drinkt. En dan zo een vriendin, Pieter, als knappe meisjes u toejuichen, wanneer ge in een koers voorbij rijdt. Heel de streek spreekt vandaag over Hamerlinck en dat heeft hij verdiend. Gij zoudt ook zo kunnen worden, maar niet wanneer ge voort doet gelijk ge u nu verbeest. Want het is u verbeesten, wat ge uitsteekt.»

«Vader deed zo lelijk tegen mij!...» stamelde Lemmink.

«En hij heeft wel gelijk, de brave man, die krom heeft gelegen om u renner te laten worden, die u zo gaarne ziet, dat hij u uw goesting liet doen, die dan fier was op zijn zoon, als de mensen hem proficiat wensten en hij uw naam in de gazetten las. Maar eergisteren, 's avonds voor een grote koers, drinkt ge u zat en gisteren kondt ge niet mee, lijk een vent als gij het moest doen. 's Avonds vond Jan Wellens u dronken tegen een boom zitten. En dan zou uw vader niets mogen zeggen! Ik ben bij uw moeder geweest. Ze sprak u nog voor, maar ik zag dat ze om u geweend had. En ik moet u weghalen van bij Roos. Die slet aast op het geld, dat ge verdient, op uw prijzen van de koers. Pieter toch, en ge verkeert immers met Thilde Verhooge.»

«'k Zal niet meer drinken, jonker,» beloofde Lemmink.

«Dat is gemakkelijk gezegd, maar ge moet strijden tegen het kwaad. En dat kunt ge. Ha, Pieter, ge hebt zoveel wilskracht en moed betoond om renner te worden. Moeten ze nu waarlijk in het ronde zeggen, dat Lemmink van de baan geraakt is, omdat hij een dronkaard en een vrouwenloper is geworden? Zult ge u zelf en uw ouders, die schande aandoen? Een ferme gast als gij, met zulk een energie, met zo'n beloftevolle toekomst...»

Lemmink kreeg de tranen in de ogen.

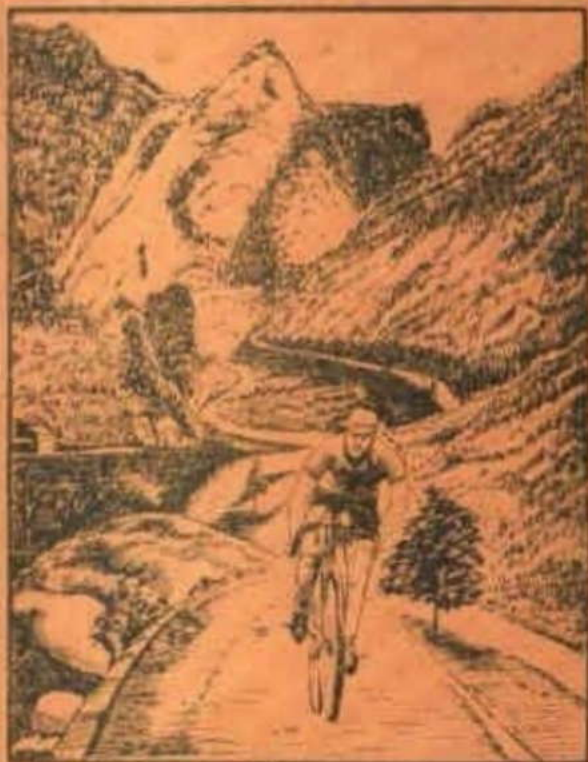
«Jonker, ge hebt gelijk, 't is laf van mij, maar 't is nu uit!» sprak hij.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

«Ja, Pieter! Ga nu naar uw moeder en uw vader en zeg hun dat ook. En help hen bij het werk. Ik denk, dat we binnen kort een grote koers te Leerne zullen hebben en dan moet gij winnen, gij, de renner die daar vlakbij woont. Ge kunt, als ge wilt...»

Reginald geleidde Lemmink naar zijn hoeve en toen vervolgde hij zijn weg.

DE BONTINK, EEN SPORTVRIEND

Baron Boudewijn de Bontink zat op de veranda van zijn bescheiden buitengoed. Hij wilde niet de rompslomp van een groot kasteel en had maling aan al het gepronk van de adel en aan zijn eigen titel van baron.

Hij was graag gezien te Leerne, omdat hij eenvoudig met de mensen omging. Hij was goethartig en mild. Men zei wel eens, dat hij als voorzitter van de Openbare onderstand zelf de armen van Leerne onderhield.

De baron zag Reginald door de dreef naderen en wuifde hem reeds welkom toe. Hij kreeg graag het bezoek van zijn neef.

«Zo vroeg op gang?» vroeg hij, toen hij Reginald de hand toestak.

«Vanmiddag kan ik niet weg. Er is een grote ontvangst.»

«O, ja, ter ere van Ethel, straks brengen ze haar mijn geschenk uit de stad. Maar zeg uw zusje, dat ze mijn afwezigheid moet verontschuldigen. Ik heb niet de minste zin om me in die voorname drukte te mengen.»

«O, dat begrijp ik best, oom.»

«Zeg eens, Lemmink heeft het gisteren lelijk laten zitten. Dat hij Hamerlinck klopt, vraag ik niet van hem, maar hij had in de koers nummer twee of drie moeten eindigen.»

«Hij was eergisterenavond dronken.»

«Dat heb ik gehoord. En gisteren zat het bier nog in zijn benen.»

Reginald vertelde hoe hij zich juist met Pieter Lemmink bemoeid had.

«Ha, drukt de weelde hem al te zwaar?» hernam de Bontink.

«De weelde?»

«Nu ja... Het beetje geld dat hij met wielrenner verdient? Wat een stommerik om zich door die Roos te laten pluimen. Ik doorzie de wulpsse meid wel. Ze zou Lemmink aan haar willen binden om voordeel te halen uit zijn prijzen. Maar ze helpt hem zo in de afgrond. En die stommerik loopt weer naar de dochter uit de «Vlasbloem.» Ik zal hem ook eens onder handen nemen en niet mals!» verzekerde de baron de Bontink. «'t Was anders een prachtige wielervedstrijd gisteren!»

«O, ja... Maar ge zijt niet tot in Drongen geweest.»

«Neen, ik zag de jongens hier zeven maal voorbij komen. Ik had

ABRAHAM HANS

OVER BERG EN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM